

og jeg mangler stadig væk svar fra de partier, der bare trækker hånligt på skulderen, på, hvad vi så skal stille op med til den slags mennesker.

Jeg har også meget svært ved at se, hvorfor man pludselig skal betragte hjemmeservice, rengøring i private hjem som noget helt specielt mærkværdigt. Det har hele tiden den klang, og jeg spørger mig selv, hvad i alverden der er ædlere ved at gå ud og tage et job, hvor man rengør togvogne eller tankskibe om natten eller skal gøre så og så mange kvadratmeter rent pr. minut på Rigshospitalet eller på en anden stor virksomhed. Hvori består det nedværdigende i, at mennesker, der måske ikke er så fantastisk effektive og måske ikke lige er med på det vilde ridt hen over de bonede gulve, kunne have et job i private hjem, hvor man givetvis aldrig kan blive så effektiv, som man kan, når der ligger en halv kilometer gangareal foran én, og man har de nyeste rengøringsteknikker og alt det her? For nogle ligger der i denne branche en mulighed for at få skabt sig en forsørgelsesvej, en arbejdsplads, og det synes jeg er meget vigtigt.

Vi har prøvet at lægge det til rette sådan, at den nye ordning rummer mulighed for både større virksomheder og små virksomheder, og det mener jeg er meget vigtigt. Den ene side af billedet er, at der inden for rammerne af denne ordning skal være plads til, at vi har store veldrevne, effektive virksomheder, der får folk på kursus, og hvor det hele kører rationelt og effektivt og med system i tingene, i mange tilfælde med overenskomst eller overenskomstlignende forhold; det skal jeg vende tilbage til.

Den anden side af billedet er jo mindst lige så typisk: Konen eller mand-kone, der starter derhjemme og begynder så småt at banke en virksomhed op. 25 pct. af dem har gået ledige, før de starter deres egen virksomhed. 40 pct. af de ansatte har været ledige før eller kommer direkte fra arbejdsløshed og er nu ved at få fodfæste i et erhverv.

Så kan jeg bare ikke fatte modstanden imod – og det siger jeg måske mest til fru Pia Larsen – at disse folk ikke skulle have mulighed for at få gjort det til et rigtigt job. Hvis man er hjemmehjælper, er der da ikke tvivl om, at det er et rigtigt job, og dér må man også gå til hænde i private hjem, er uddannet til det osv. Hvis man er hjemmesygeplejerske, er det selvfølgelig et rigtigt job. Hvis man gør rent i de berømte togvogne eller på virksomhederne, er det et rigtigt job. Hvorfor i alverden skal man ikke også kunne have det som et rigtigt job at gøre rent privat?

Hvad er der i vejen med det? Hvad er det, der ligger bag, at de mennesker absolut ikke er gode nok til at kunne komme op på et niveau, hvor man kunne regne det her for et reelt arbejde og en reel arbejdsplads?

Jeg må sige, at min målsætning – og det er så også svaret til hr. Thulesen Dahl – hele tiden har været, at hjemmeservice, som mange har grinet ad, og som guderne skal vide gik trægt i starten, men nu begynder at blive en succes, efterhånden skal bære at udvikle sig til en rigtig arbejdsplads og et rigtigt erhverv. Det synes jeg er fint, og jeg undrer mig særdeles over, at alle de partier, der taler så meget om iværksætterånd, og som hylder de små selvstændige, ikke kan se, at vi altså her har en temmelig stor gruppe små selvstændige, som meget gerne vil hænge fast.

Men det er kun den ene side af perspektivet. Den anden side af perspektivet er så dem, som vi ved bruger hjemmeservice. Jeg skal ikke tælle op herinde, hvor mange medlemmer af Folketinget eller journalistlogen, der gør brug af det, for det er for så vidt fuldstændig ligeegyldigt. Det, der er interessant, er, at vi ved, der er særligt to grupper, der bruger det. Den ene gruppe er de travle børnefamilier, og den anden gruppe er pensionisterne.

Jeg ved ikke, hvor mange der i de borgerlige partier har talt om familien og kerneydelse, og nu skal vi sørge for osv. Når vi taler om, at familien skal have mere tid, er det vel ikke til vask, strykning, rengøring og opvask. Jeg synes ikke, den fænger i ret mange forsamlinger, må jeg sige. Når folk søger orlov, er det ikke for at komme hjem og få gjort noget mere rent. Det kan vi vel blive enige om.

Det, familierne ønsker at beskæftige sig med, orlov eller ikke orlov, er deres kerneydelse. Det er at få familien til at hænge sammen. Det er at få de dér børn bragt i vej, så de kommer godt deropad, at man passer på dem og sørger for skolen og alle de dér ting. Det er det, familiens kerneydelse går ud på, og når det går galt, ved vi, at samfundet har et enormt problem, ud over at forældrene og ikke mindst børnene har et problem.

Denne ordning er måske et reelt lille bidrag til de kvinder, der har meldt sig på arbejdsmarkedet, og som meget vel kunne have brug for at blive lettet et par timer om ugen for noget af det, jeg ikke tror de føler er det mest produktive, de foretager sig; de ville nok hellere have tilbragt tiden sammen med børnene og familien. Tilbudet står også åbent for mændene, skal jeg skyn-